

החיים בתקווה

הם גיבורי הסרט הנועז שנאסר השבוע אפילו בצרפת, ארץ הולדתו, ושיוצג החל מן השבת הקרובה בקולנוע „בן-יהודה“ התל-אביבי.

השם המקורי של הסרט, שהעיתון היחידי מחוץ לצרפת הוא ההעתק הנמצא בארץ, היה „אני שחור והיא לבנה“, שם ההולם בהחלט את רעיונו המרכזי של הסרט. אולם שם זה נאסר על-ידי הצנזורה בארץ, שביקשה להסתפק בשם „החיים בתקווה“, המבטיח טובות יותר.

לא היתה זאת ההתנגשות היהידה בין יצרן הסרט הצעיר, קלוד ברנאר-אובר לבין הצנזורה. ברנאר-אובר שיצר את הסרט כמעט בחמש אצבעותיו, בעשותו בו את רוב העבודה השחורה ובהשתמשו בחבריו לתפקידי שחקנים, נתקל בחומת מכשולים. הצנזורה הצרפתית רצתה בתחילה לאסור את הסרט להלוטין ולבסוף

נאלצה להסתפק באיסורו ליצוא (ובמיוחד ליבשת אפריקה) ובאיסורו להצגה לצעירים למטה מגיל 18.

רק בתל אביב

השבוע חזרו בהם שרי המודיעין והתרבות הצרפתיים ואסרו כליל את הצגת הסרט. כך שהמקום היחידי בו אפשר לראות את „החיים בתקווה“ הוא תל-אביב.

כי „החיים בתקווה“ מציג טאבו מעל לכל טאבו: אהבה אסורה — אהבה בין לבנה לשחור על רקע שנאה גזעית, התעלמות הורים, איבת גברים לבנים והשפלות בלתי-פוסקות. אך אהבתם של הסטודנטים פרנסוא (פרנסוא ג'ירה) ודניאל (גורדון הית) פורחת למרות הכל על הרקע הנפלא של רובע הסטודנטים הפאריסאי — הרובע הלאטיני, הסורבון, אולפני האומנים, רציפי נהר הסיין, אולמות הריקודים וקפטריות הסטודנטים.

אהבתם פורחת והואיל והם חיים בתקווה, היא גם נושאת פרי באחד המומנטים הנהדרים ביותר של הקולנוע הצרפתי.

החופה. ויריעת-התכלת הוסרה מעל ראש הזוג הנדהם.

„מה פרוש אי-אפשר?“ צעק קבלה אל הרבנים שהתיישבו בצד, „יש לנו פתק מהרב אבר-חצירה ואנחנו לא יכולים ללכת נגדו, ענה בר-שאל.

המהומה שקמה במקום הביאה להתערבות המשטרה. השוטרים שהופתעו למצוא במקום את ירידם, יצעו לו: „תלבשו את הטבעות ותסעו הביתה. מחר תבררו את העניין.“ למחרת ניגשו השניים למשרד הרבנות ברחובות והגישו בקשה להיתר נשואים. „לקבע לכם תור לבית-המשפט הרבני“ נאמר להם.

לפני **הסריאישות ומשפט סודי**. הלפו חודשים אחדים ובני-הזוג נקראו לישיבת בית-הדין. משהגיעו לבית-המשפט הושיט להם המזכיר טיפס נייר „המשפט נערך שלא בנוכחותכם וזה פסק הדין“ הסביר להם. הרב אבר-חצירה טען שהעדים מפתחים לה עדי בנוכחותכם ולכן קיימנו ישיבה סודית.“ בני הזוג ניצבו המומים, ישיבה סודית? הדין. „על יסוד גביית עדויות רבות“ נאמר בפסק החתום על-ידי שלושת רבני בית-הדין, „מצאנו כי האשה קיימה יחסי-אישות עם הנטען, קבלה עמירה, עוד לפני שהתגרשה מבעלה. אי-לכך אנו פוסקים כי היא אסורה על הנטען וכמו כן אסורה היא לבעלה הקר דם ממנו התגרשה.“

השבוע נגולה הפרשה בפני שופט השלום הרחובותי, חיים אלוף, אשר עליו הוטל לשפוט את עליוזה על „תקיפת“ הרב. למרות שלפניו הונחה לדיון תלונה הפלילית, לא נמנע השופט מלציין בפסק-דינו המאופק: „לדעתי חרג הפעם הרב מן המקובל.“

מעודדים, עיינו השבוע בני הזוג בהגשת ערעור על פסק-הדין הרבני בפני בית המשפט הגבוה לצדק.

דת

יקמת שבע השנים

לפחות לאדם אחד במדינה היה השבוע ברור כי לא כדאי להתעסק עם הדתיים. אין הם שוכחים בקלות את מי שמנסה לערער את כיסא כבודם. לפני שבע שנים התפרסם עורך-הדין דויד גנור, כאשר השיא במשרדו את אהרון כהן עם הגרושה בלה בוסליק. הרבנות עצמה סירבה להשיא את הכהן עם הגרושה, התרתה בגנור שלא יעזו להשיאם בעצמו.

גנור לא נבהל, קיים את הטכס. הוא נתבע

אשר לא ייעשה, היינו ערך נישואין לכהן עם גרושה. זאת עשה על מנת להעמיד את בית-הדין בפני עובדה קיימת, כדי לעקוף ביוזעין את הדין בדרך אסורה. תפקידו של עורך-הדין הוא לסייע לבית-הדין להעמיד את הדין על תילו. המבקש הראה בהתנהגותו שהוא מוכן למעול בתפיס קידו הנ"ל של עורך-הדין ואפילו לסייע בתור עורך-הדין ליצור מצב שבניגוד לדין, משום כך אין הוא ראוי להופיע בפני בתי-הדין הרבניים.“

גנור פנה מיד להסתדרות עורכי-הדין בתלונה חריפה. „עצם הסמכות שלקחה לעצמה הרבנות לשלול בעצמה רשיון מעורך-דין, המחויק רשיון מאת המדינה, מהנה לדעתי פגיעה חמורה בזכויות האזרח וביחוד במעמד עורך-הדין במדינה. אם כי אין רש" יון זה חשוב לי כליכך, כי בלא הכי לא הייתי נוהג להופיע בבתי-הדין הרבני יותר מאשר פעמיים בשנה.“

הרבנות ויתרה גם על הפעמיים אלה. „פנינו למשרד הדתות להתחיר לך סך המש לירנת שהמצאת בזמנו כאגרת נדון.“ הרו ליער לו מזכיר בית-הדין המדינה. לדיו היה זה סוף הפרשה. אך פרקליטי המדינה יהיו נאלצים להתמודד מעתה, באיום הדתי החדש על פעילותם המיקצועית.

משטרה

„פרי“, „קש“ ו„בן“

במשך חודשיים הצליח פושע תל-אביבי לשים ללעג את מאמצי משטרת ישראל. על אף כל ההודעות התכופות, כי הנה, עוד מעט ייתפס, נשאר נחמן פרקש האיש המר בוקש ביותר על-ידי המשטרה. במיוחד הרגיו הדבר את עמוס בן-גוריון, מפקד מחוז תל-אביב, מאחר שפרקש ביצע את העבירה המיוחסת לו במרכז העיר וברח מבין ידיהם של שני בלשים מאותו מחוז.

הקש האחרון ששבר את סבלנותו של עמוס היתה דחקא רשימה היתולית, במדור של לילי גלילי (העולם הזה 1220). ביומנו של קצין משטרה דמינוני, תיארה לילי את הרדיפה אחרי פרקש, עד לשנת 1966. עמוס החליט כי הפרסטיגיה שלו בסכנה — מה עוד שיתר מפקדי המחוזות התבינונו בשימ הזה בלתי-מוסווית לאידו של מפקד מחוז תל-אביב.

כדי לתפוס את פרקש ויהימה, העמיד עמוס בן-גוריון את המשטרה על רגליה. בהודעות שפורסמו השבוע, נמסר כי 120 שוטרים יוחדו למטרה זו. היו אלה רק שוטרי המדור המרכזי לבילוש. הכוח הכור לל הסתכם בקרוב ל-300 שוטרים, מהם 16

עורך-הדין גנור וגרושה בוסליק הוא שכה, הרבנות לא שכה

קצינים. לרשותם הועמדו עשר מכונות שיטור.

הכותר חולק לשלושה חלקים, כל אחד מצוייד בתחנת-אלחוט משלו. שמות התחנות: „פרי“, „קש“, ו„בן“. המרכז המיר חדת נקראה בשם „רשת 10“. לפני התחלת הפעולה, הסביר רבי-פקד שלום ירקוני, ראש המדור המרכזי, כי פרקש מבוקש באשמת שיד נוסיון לרצח, וכי ידוע שהוא מזויין. על כן, סיכמ, מותר לירות בו. מובן, הדגיש, יש לירות ברגליים. אך אם יפגעו יותר גבה — לא יהיה בכך אסון.

פרקש פה, פרקש שם. מיבצע „רשת“ החל ביום א' בבוקר ונמשך עד יום ה' בלילה. במשך כל אותו זמן היו השוטרים במצב חירום.

בידיהם היו כמה ידיעות: ● פרקש התחבא זמן קצר בביקתה עזר (המשך בעמוד 16)

לדיון על גרימת היוק ציבורי, נידון ל-50 לירות קנס.

מאות כימעט ולא טיפל יותר בעניני אישות. אולם אנשי הרבנות הראשית לא שכתו לו את חטאו. לפני כשנה, כאשר הופיע בבית-הדין הרבני לתל-אביב, שאל אותו הרבנות אם אב בית-הדין, הרב שמואל ברוך וורנר, אם יש לו רשיון להופיע בבתי-הדין הרבניים. עורך-הדין הודה כי אין-כדין מיסמך כזה וכי מעולם לא ביקשו ממנו להציגו. הוא צורש בגסות מבית-הדין, באמצע טיעונו.

מעשה שלא ייעשה. בתמימותו פנה גנור לרבנות הראשית בבקשה להעניק לו רשיון להופיע בפניה. הרבנות אפילו לא טרחת להשיב. רק אחרי ששלח תיזכורת, נחקבלה תשובה:

„לאחר העיון, הוחלט לדחות את הבקשה מהטעמים הבאים: המבקש הנ"ל ידוע בציבור כמי שהעז בריש גלי לעשות מעשה